

„Danskeren“

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSE-
BLAD FOR DET DANSKE
FOLK I AMERIKA,
udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren“ udgaa Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater \$2.00. Udlandet \$2.50
Bladet betales i Forskud.

Bestilling, Betaling, Adresseforandring
etc. med Undtagelse af Bidrag til
Bladets Indhold adresseres
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebraska.

Alle Bidrag til Bladets Indhold —
Korrespondancer, Afhandlinger og andre
Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second
class matter.

Acceptance for Mailing at special
rate of postage, provided for in Section
1103, Act of Oct. 3, 1917, author-
ized on July 8, 1918.

I Tilfælde af, Bladet ikke modtages
regelmæssigt, bedes man klage til det
stedlige Postkontor. Skulde dette ikke
hjælpe, bedes man henvende sig til „Dan-
skeren's“ Kontor.

Advertising rates made known upon
application.

Naar Læsere henvender sig til Folk,
som avterer i Bladet, enten for at kø-
be hos dem eller for at faa Oplysning
om det averterede, bedes de altid om-
tale, at de saa Avertissementet i dette
Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

**Om Fondet til Grand View
College** skriver Mr. W. N. Ho-
strup i sidste Nr. af „Dannevir-
ke“ bl. a.: „Paa Grund af den
tidlige Vinter og den megen Sne
har det været meget besværligt
at komme omkring til alle Me-
nigheder til den bestemte Tid.
Det bliver derfor nødvendigt at
fortsætte med Indsamlingen ef-
ter Nytaar.“

„Af samme Grund naar vi ik-
ke at faa det hele af de \$100,000
tegnet til 1. Januar, men vi er
et godt Stykke op imod Maalet.
Hvor vilde det være glædeligt,
om vi i vort Samfund kunde,
som man siger, gaa „over Top-
pen“ denne Gang.“

Om Nøden i Armenien skriver
Am. Luth. Surv.: Col. William
N. Haskell, Representant for
Fredskonferencen i Paris til det
nære Østen, kablede fornylig til
U. S. A., at 800,000 nøddidende
Armeniere vil dø Hungersdød,
med mindre der skaffes dem Fø-
de indtil næste Høst. Hvad der
behøves anslaaes til 7,000 Tons
Mel om Maanedes og en hel
Skibsladning Forsyning til 150,-
000 Børn i Armenien og \$500,000
om Maanedes til Lindring af
Nøden i Kaukasien. The Near
East Relief, 1 Madison Ave.,
New York, er for Tiden den ene-
ste Organisation, der tager sig
af disse nøddidende Mennesker,
og dens Mangel paa Midler gør,
at den ikke kan naa uden en
mindre Del af dem, der skulde
hjælpes.

Sønderjyderne i Amerika. Past.
H. O. Frimodt Møller har atter
skrevet til os om, hvor uhyre
vigtigt det er, at der bliver en
større Deltagelse af Sønderjyder-
ne i Amerika i Afstemningen der-
hjemme. Det er der sikkert in-
gen af os, der tvivler om. Men
den praktiske Udførelse. For
mange vil alene Tiden, som gaar
dertil være et stort Offer. Skal
de saa selv betale Rejsen, saa
er det ligefrem umuligt for de
fleste af dem, der kunde stem-
me, at rejse hjem og gøre det.
Vilde man vente Resultat af dis-
se Opfordringer, saa skulde man
have fundet en Mulighed for,
at ubemidlede, som vilde rejse
hjem og stemme, kunde faa Rej-
seudgifterne dækket. Naar ikke
det kan ske, saa er det bedre at
prøve paa, som Centralkomiteen
i Chicago foreslaar, at faa Enten-
temagterne til at forandre
Reglerne for Deltagelsen i Stem-
megivningen derhen, at kun Be-
boerne i de Distrikter, hvor der
stemmes, kan stemme.

Tilbageblik paa det svundne Aar.

Hvad der ligger nærmest at
lade Tanken standse ved er, at
1919 har været det første Freds-
aar efter den store Verdenskrig.
Krigen sluttede jo, som de fle-
ste sagtens mindes, Kl. elleve
den ellefte Dag i den ellefte
Maaned 1918. Følgelig blev 1919
et Fredens Aar i hvert Fald i
den Forstand, at der ikke kæm-
pedes med Kugler og Krudt,
og Bulderet og Jammerskrigene
paa de gamle Slagmarker hørtes
ikke mere.

Og dog — i Rusland har Kri-
gen været fortsat efter temmelig
stor Maalestok, og en Mængde
mindre Sammenstød har der væ-
ret berettet om fra Mitteleuropa.

Men om det sidst svundne Aar
end, i det store set, maa kaldes
et Fredens Aar, saa har det
alligevel langt fra været et ro-
ligt Aar. Der har været Uro
og Brydninger paa mange Fel-
ter.

Der har været Kamp i vort
Lands Senat, saa vi ikke endnu
er naaet til at faa Fredstrakta-
ten med Fjendemagterne i Euro-
pa ratificeret. Og vi kan ikke
godt undgaa at give Præsidenten
Hovedskylden derfor.

Han stod meget højt i Fol-
kets og vor Agtelse ved Kri-
gens Udbrud og en Tid efter.
Hans Udtalelser om Krigen
Maal var fortræffelige; de yndt
ham ikke blot sit eget Lands
men saa at sige hele den civili-
serede Verdens Agtelse.

Hans første store Fejltrin var,
at han i Efteraaret 1917 for-
langte, at Landet skulde give
ham en demokratisk Kongres,
og det Sindelag, han derved lag-
de for Dagen, har karakteriseret
hans senere Fejltrin — han vil-
de i Virkeligheden være Au-
tokrat paa samme Tid, som han
talte Demokratiets Sag.

Begge de store politiske Par-
tier tog lige Del i Krigen, og
for en ægte Demokrat vilde det
have været langt naturligere at
henstille til Landet at vælge lige
af begge Partier til Kongressen,
saa de kunde have været lige om-
baade at bære Byrderne og tage
Del i Ledelsen.

Wilson's Forslag om en „Lea-
gue of Nations“ til Fredens Be-
varelse tiltalte straks Folket i
høj Grad. Men at han mente sig
selv bedre skikket til at føre den
Sag igennem end alle andre, det
røbede samme Svagheit i hans
Karakter, som han før havde
lagt for Dagen.

At han absolut imod Landets
Skik selv som Præsident skulde
til Paris og deltage i Fredskon-
ferencen, og han saa valgte en
stærkt ensidig demokratisk
Fredsdelegation, det var i høj
Grad skikket til at vække Mod-
villie mod ham i hans politiske
Modstandere.

Og at han vedbliver halstari-
gen at modsatte sig Fredstrak-
tatens Ratifikation, naar den ik-
ke kan blive godkendt, just som
han har forelagt Kongressen den,
det giver ham Præget af en Dik-
tator.

Woodrow Wilson er i den se-
nere Tid falden selv i sit eget
Partis Agtelse. Var han blevet
hjemme, sendt dygtige Stats-
mænd af begge Partier til Ver-
sailles og givet dem Raad per
Kabel, naar det behøvedes, og
imidlertid selv raadført sig med
Senatet herhjemme, saa havde
han haft langt større Indflydelse
og mindre Modvillie mod sig.

Og hvad Forholdet til særlig
England og Frankrig angaar, da
har det sikkert haft en gavnlig
Indflydelse, at de ikke har kun-
net paapræke Senatet deres
hemmelige Overenskomster, som
de gjorde ved Wilson, da de
havde ham derovre. Den Be-
handling Traktaten har faaet i
Senatet vil indgyde John Bull
en Agtelse for Uncle Sam, som
han trænger til. Imidlertid læn-
ges Landet efter Traktatens Ra-
tifikation.

Der har været Uro paa andre
Områder, særlig da paa In-
dustriens, og det hænger paa
det næjste sammen med de

høje Priser paa Livs-
førnødenheder.

Det har maaske ikke meget at
betyde i og for sig, om Priserne
er høje eller lave, om der sættes
højere Pris paa Livsfornødenhe-
derne og lavere Pris paa Pen-
gene. Hvem kan i Grunden af-
gøre, om det er Pengene, der
er bleven billigere, eller det er
Tingene, der er bleven dyrere?

Men enhver forstaar, at der
skal flere Penge til nu end før
for at købe Brød og Smør og
Æg etc. og Klæder og Sko o. s. v.
for, og det er Omlægnin-
gen af Forholdet, der gør For-
styrrelser.

Slig Omlægning gaar altid ud
over Arbejderfamilier, Familier,
der lever af Aarsløn, i det hele
taget over Folk, der lever saa
at sige fra Haanden til Mun-
den; det kniber med at faa Ind-
tægterne forøgede i samme Grad,
som Priserne stiger.

Det er Spekulanter, der i
Krigstid forudsæ, hvad der vil
blive absolut Brug for, og saa
lægger de Beslag paa det, og
først og fremmest tvinges de
krigsførende til at købe til høje
Priser, hvad de er tvungne til
for at opholde Hæren, og saa
maa andre følge Trop.

Det er ikke let at spaa om,
naar Priserne vil falde, eller om
Regeringen virkelig kan gøre no-
get for det. Men en Ting er
sikkert: Hvis de store Herrer
Spekulanter brændte inde med
deres dyre Varer, idet andre un-
dersøgte dem, saa skal de nok
kaste Varerne paa Markedet, før
de udsættes for altfor stort Pris-
fald.

Tag Ægpriserne. Hvis Folk ik-
ke har udsolgt deres Hønsbe-
stand altfor nær, saa vent bare
til hen i Marts Maaned, da der
bliver Hjemmeforsyning af fri-
ske Æg, saa skal Købehensene
snart aabne op for deres Behold-
ninger til lavere Priser.

Lignende vil det gaa med an-
dre Ting. Overproduktion vil faa
større Betydning til at slaa Pri-
serne ned end noget andet. Og
det er et Spørgsmaal, om noget
andet forslaar. Hvem kan vel
forbyde en Mand at tage den
Pris for sine Varer, som hans Na-
bo vil betale?

At de høje Priser og det van-
skelige i at faa Indtægterne for-
højede i Forhold til Pristignin-
gen har fristet til Arbejderuro-
ligheder, saa nogle endog har væ-
ret villige til at lytte til Bolshe-
vismens Teorier, det er slet ikke
underligt. Godt er det, at vi har
saa dygtige Arbejdsledere i Lan-
det, som Tilfældet er. Dertil tør
knyttes Haab om, at den Slags
Uroligheder ikke skal tage Over-
haand.

Men, der er andet, vi maa fæ-
ste Opmærksomheden ved. Vi
har haft et godt Aar, et rigt
velsignet Aar. Jorden har givet
sin Afgrøde, Arbejde og Flid
har været lønnet med rig Frugt
noget, som vi ikke alene bør glæ-
de os ved men tillige takke alle
gode Gavers Giver for.

Hvad hjælp vel al Regering,
al Politik, selv den dygtigste og
uegennyttigste, al Flid og alt
Arbejde, dersom Gud ikke gav
Regn og frugtbare Tider af
Himmelen! Det er Herrens Vel-
signelse, der gør rig.

Og sidst, men ikke mindst bør
vi dvæle ved Betragtning af,
hvad Aaret har været for os i
kristelig og kirkelig Hense-
ende.

Store aandelige Vækkelser kan
Aaret ikke opvise. Men ogsaa
paa det kirkelige og religiøse
Område har der været Uro.

Der har lydt Røster om Nød-
vendigheden af en ny og mere
praktisk Religion, en, der passer
til Tidens Krav. Og i Forbindelse
dermed har nogle vist Til-
bøjelighed til at slette Grænserne
mellem Bekendelserne — Uni-
onisme.

Men den Slags Røster har baa-
de fra reformert og særlig fra
luthersk Side været mødt med
Røster om Hævdelse af de „gam-
le Stier“, med Troskab imod
Bibelen og Bekendelsen, og det
forekommer os, at disse sidste

Røster har været de kraftigste
og stærkeste.

En skøn Bevægelse indenfor
vor lutherske Kirke bør her min-
des, den Bevægelse, som Na-
tional Luth. Council re-
præsenterer. Det er en Livsbevæ-
gelse, et Udslag af Kærlighed
til Trossøskende. Den tør nok
faa os til at mindes Mesterens
Ord til sine Disciple: Derpaa
skulle alle kende, at I ere mine
Disciple, at I have indbyrdes
Kærlighed.“

Sluttelig ønsker vi Læsere et
godt og af Herren rigt velsignet
nyt Aar!

Store Gaver.

Pensionsfondet har atter mod-
taget to store Gaver. Den ene
er paa \$300 fra C. D. Skow, Ra-
cine, Wis., og den anden er paa
\$1000 fra C. Christensen, Ver-
million, S. Dak. Begge disse Ven-
ner bedes modtage Pensionsfon-
dets hjertelige Tak for Gaven,
Sindelaget og Hjertelaget, som
de har lagt for Dagen overfor
Pensionskassen. Herren velsigne
og lønne dem derfor!

Der er vist flere, som har en
stor Gave til Pensionsfondet. Vi
venter efter at høre fra eder,
Venner.

Glædeligt Nytaar!
A. C. Weismann.

Vor Skole.*

I. Lokaliteten.

„Fri, offentlig Drøftelse“ skrivi-
ver Redaktøren med Henblik paa
Skolesagen.

Det gav ordentlig et Sæt i mig.
Mon vi virkelig skulde komme
saa vidt? Thi hidtil har det da
ikke været saaledes. Ja, naar
de vilde skrive imod Skolen, og
saa for at den alligevel skulde
blive i Blair, saa gik det glat i
„Danskeren“ uden redaktionelle
Bemærkninger; men kom man
saa med et Forsvar, saa skulde
det enten lempes eller ledsages
af Redaktørens forstjernede No-
ter, — denne yndede Fremgangs-
maade, naar der skulde „slaas
koldt Vand paa.“

Tag f. Eks. de to Noter, som
ledsagede min forrige Artikel.
Jeg havde vist hen til, at Sko-
lens „service flag“ havde ca.
150 Stjerner (et rundt Tal, da
jeg ikke havde det nøjagtige Tal
ved Haanden, og der ingen Vægt
laa paa at anføre det), dertil si-
ger saa Redaktøren: „De (Re-
daktøren og hans Meningsfæller)
ved ikke, hvor mange af de ca.
150, der gik direkte fra Skolen
i Tjenesten. Det store Flertal
af dem er saadanne, som en Gang
i sin Tid har frekventeret Sko-
len.“

Altsaa, Redaktøren af begge
vore Blade, skønt de er bosid-
dende her i Blair; og skønt alle
Skolens fast ansatte Lærere har
Telefon i Huset, og Skolen har
begge Telefoner, de skriver om
Skolen for at oplyse vort Folk,
men de gør sig ikke den Ulej-
lighed at søge Oplysning om saa-
danne Ting. Imidlertid ved de,
at „det store Flertal af dem er
saadanne, som en Gang i sin
Tid har frekventeret Skolen.“

Jeg skal hertil anføre nogle
Tal officielt fra Skolen: Paa dens
„service flag“ er der 140 Stjer-
ner; af dem, som dermed er be-
tegnet, har 73 (altsaa noget over
Halvdelen) været paa Skolen i
Krigsaarene; 57 af disse gik fra
Skolen til Armeen i Skoleaaret
1916—17, og af dem havde de
39 ikke fuldendt deres Kursus,
saa disse kan ventes tilbage i-
gen. De, som blev „drafted“,
maatte gaa, naar deres Tid kom,
men de maa selvfølgelig regnes
som Skolens Elever, og man ser
saaledes, at det er omtrent Halv-
parten af de 140, der stod som
daverende Elever. Men Redak-
tørens Note giver Læsere det
Indtryk, at det var et ubety-
deligt Mindretal, som ingen sær-

lig Indflydelse havde paa Sko-
lens Gang.
Til mit Udtryk, at det viser
„hvilken Slags Interesse, man
her i Blair viser over for vor
Skole,“ spørger han: „Hvorfor
bruge et saa omfattende Udtryk
som „man her i Blair“? De, til
hvis Produkt der sigtes, er Mænd,
som er rede til at bære Ansvar
for hver sit.“
Jo, de kan sagtens „bære An-
svar,“ thi de ved, at i den fore-
nede Kirke er der en lang Vej
til noget, der hedder Ansvar.
Men jeg brugte Udtrykket, dels
fordi det ifølge Sprogbrug ikke
er altomfattende, dels fordi det
efter min Mening er betegnende
for den Luftning, der her slaar
Skolen i Møde. Der er vel ingen,
som vil beskyldte hverken Blair
By eller Menigheden her for at
nære nogen overdreven Interes-
se for Skolen.
Men det var Lokaliteten, jeg
vilde skrive lidt om. Jeg undres
ikke over, at de ærede Skriben-
ter er yderst opfindsomme over
for den Sag, men efter min Men-
ing er Skolesagen af for stor
Betydning til at beherskes af
lokale Hensyn og personlige In-
teresser.
„Er vi til fals?“ spørger der.
Ja, hvorfor ikke? Var Skolen
ikke til fals, da den først kom
hertil? Var Blair maaske det
eneste Sted, man havde under
Oyervejelse? Eller er det ikke
almindeligt over for Skoler, at
der stilles Tilbud og gøres Ud-
valg? Hvis en Mand arbejder et
Sted, og der bydes ham større
Løn et andet Sted, som han ta-
ger imod, er han saa ikke til
fals?
Endvidere, „vil Lægfolket støt-
te Skolen, hvis den flyttes?“
spørger der, „thi naar der skal
gives, saa er det nok alligevel
Lægfolket, der skal regnes med.“
Vi svarer: Det kan der være
noget i, skønt Præsterne vistnok
ofrer lige saa meget efter Evne,
og en Lægmand kan meget vel
skrive om Skolen uden at give
noget til den, lige som Manden,
der havde saa travlt med at
synges, naar der skulde ofres, at
han helt glemte at komme med.
De Lægfolk, som giver de store
Summer, bruger som Regel
ikke de store Ord.
„Husk ogsaa,“ siger de, „at
i 1896 vedtog den forenede Kir-
ke, at Seminariet skulde være i
Blair.“ Ja, det var man jo nødt
til, hvis det ikke skulde være
forblevet i Elk Horn, hvor det
paa den Tid var.
„Og i Aaret 1916 stemte Kred-
sene for, at det skulde blive i
Blair.“
Nu, det er saa som saa med
den Oplysning. Jeg arbejdede og
saa derfor, men for mig var Lo-
kaliteten sandelig af mindre Be-
tydning. Det store underliggen-
de Spørgsmaal var, om Semina-
riet skulde udskilles fra den
øvrige Skole og flyttes til Ra-
cine, Wis., for at drives som
selvstændig Skole. Det førte os
til Spørgsmaal som disse: at drive
to Skoler med tilsvarende Fakul-
teter, om Proseminariet skulde
blive eller flytte med, om det
Tab begge Afdelinger vilde li-
de ved en Adskillelse, saalænge
Skolen var saa lille, og mange
andre Spørgsmaal. I sin dybeste
Grund var det langt fra at væ-
re et Spørgsmaal om Lokalitet,
ellers har jeg helt misforstaaet
det.
„Vil ikke de mange, som er
flyttet hertil, blive skuffet, hvis
Skolen flyttes?“
Maaske, men man kunde ogsaa
spørge: Mon ikke mange af dem
er bleven skuffet, da de flytte-
de hertil?
„Og Lærerne har bygget Huse
og sidder med Ejendom, fordi
Samfundet ikke havde Lærerbo-
liger; de har vel gjort det, for-
di de troede, at Skolen skulde
bestandigt være her.“
Ja, jeg kan jo kun svare for
mig selv, men jeg er en af de
Lærere, som byggede og ejede
Hjem her, men jeg kan forsikre,
at jeg aldrig har bygget med
den Forstaaelse, dertil er Til-
værelsen for omskiftende her i
Amerika. Derfor opalag jeg og
saa min Ejendom til Salg fjør-

de Juli, thi jeg følte Trang til
at „celebrate,“ og saa syntes
jeg, der skulde gøres noget saa-
dan ud over det almindelige, og
nu er den solgt, saa for mit Ved-
kommende hviler der ingen Oblig-
ationer paa Kirken.

Men det lyder næsten, som
om Enfoldigheden selv tog til
Orde, naar der vises hen til For-
standerboligen, da Past. Henry
Bondo jo er Formand paa Komiteen
og har ikke været be-
tragtet som stærkt konservativ
i Sagen. Kirken kunde vel og
saa nok rejse et „Minde“ et an-
det Sted.

Dog, der er jo vort Forlags-
hus med „Danskeren“ og „Kir-
kebladet,“ hvis disse holder Vej-
ret efter næste Aarsmøde. „Skal
Skolen saa skilles fra disse gam-
le Venner?“

Vel, det kunde vist godt lade
sig gøre uden megen Graad. For-
lagshuset gør hovedsagelig sin
Forretning gennem Posten, og
som saadan ligger der ikke stor
Vægt paa, hvor det er beliggende,
naar det er nogenlunde centralt.
De Bøger, Skolen skal bruge,
fører Forretningen ikke paa
Lager og skal forskaffes ved
Skoletiden, hvilket Skolen
strengt taget kunde besørges li-
gesom andre Skoler maa; og
hvad Bladene angaar, da fandt
de os jo nok, selv om vi var et
Stykke borte og forsøgte at leve
et roligt og stille Leved i al
Gudfrygtighed og Ærbarhed.

Denne Tanke om Skolens evin-
delige Forbliven her er noget,
man læser ind i Beslutningerne
i Stedet for at læse, hvad der
staar i dem, og derfor taler man
ogsaa stedsom Præsteskolen i
Stedet for det, der er Tale om,
nemlig den hele Skole, der for-
blyver samlet, enten den saa bli-
ver her eller skal flyttes et an-
det Sted hen.

En af de Ting, som har tjent
til at forplumre Sagen, er den
Skrivelse, som en Komite her
fra Blair har sendt til alle Kred-
sene om at tage Sagen op til
Drøftelse ved deres respektive
Kredsmøder, thi den opfattes
som en Skrivelse fra Menigheden
her og fra Skolen, hvad den i-
midlertid ikke er. Den Skrivelse
staar paa Komiteens egen Reg-
ning. Vi andre her fra kendte
intet til den Sag, inde vi hørte
derom paa vort Kredsmøde,
og Kredsmødet her i Nebraska
afviste da ogsaa Sagen som ube-
timelig Indblanding paa en Tid,
da den af Aarsmødet valgte Komite
endnu laa midt i sit Ar-
bejde og ikke havde givet endelig
Rapport. Enhver har selv-
følgelig Lov til at sende en Skri-
velse til Kredsene, men lad det
være forstaaet, at denne Skrivelse
er en privat Affære.

N. P. Lang.

Efterskrift: Ovenstaaende
Artikel blev skrevet for over
tre Maaneder siden, med Hen-
blik paa de Indlæg i Skolesa-
gen, som da verserede i „Dan-
skeren“. Naar den saa først nu
faar Lov til at komme i Bladet,
maa jeg trøste mig med det gam-
le Ord: „Sent er bedre end al-
drig.“ — N. P. L.

Redegørelse. Ovenstaaende
Artikel af Prof. Lang modtog jeg
den 19. Sept., og den 20. s. Md.
sendte jeg ham den tilbage, led-
saget af følgende Begrudelse:
„Kære Prof. Lang! Naar jeg
sender medfølgende Artikel til-
bage, saa gør jeg det, fordi den
er langt fra at være i Overens-
stemmelse med det Program, jeg
i Dsk. Nr. 37 gav for „Offent-
lig Drøftelse af vor Skolesag.“
Dette Program agter jeg at føl-
ge nøjagtigt. Din forbundne A.
M. Andersen, Red.“

Under 9. Okt. modtog jeg
Brev fra Prof. Lang i Sagens
Anledning. I dette Brev siger
han bl. a., at han lod tre Præ-
ster, som holdt betroede Stillin-
ger i Samfundet, gennemlæse Arti-
klen; de fandt intet i den til
Hinder for dens Offentliggørel-
se. Hvem de tre Præster var, det
ved jeg intet om. (Siden sendte
han den til Formanden, og hans
Svar giver L. saaledes: